

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00599/23-7

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a 5 a § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), rozhodl o odvolání žadatelky o informace paní Mgr. Jany Gavlasové, advokátky, se sídlem Západní 449, 253 03 Chýně (dále jen „žadatelka“), proti rozhodnutí České televize, se sídlem Na Hřebenech II 1132/4, 140 70 Praha 4 (dále také „povinný subjekt“), ze dne 6. 6. 2023, č. j. LP 2722/2022, o odmítnutí žádosti o informace, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 4 InfZ, ve znění účinném do 31. 12. 2022, **se rozhodnutí České televize o odmítnutí žádosti ze dne 6. 6. 2023, č.j. LP 2722/2022, ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 4 InfZ, ve znění účinném do 31. 12. 2022, se České televizi **přikazuje**, aby žadatelce poskytla informace dle znění její žádosti: *„Zda poskytnutí oprávnění k užití materiálů je úplatné, jaká je výše sjednané odměny a současně žádám o poskytnutí smlouvy, která byla dle sdělení České televize ze dne 5. 12. 2022, č.j. LP 2722/2022 uzavřena mezi Českou televizí a spolkem Sodales Solonis, z.s.“*, a to v úplné neanonymizované podobě vyjma vlastnoručních podpisů smluvních stran, **a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatelka dne 6. 12. 2022 požádala povinný subjekt o poskytnutí následujících informací ve smyslu InfZ:

„Žádám o poskytnutí informace, zda poskytnutí oprávnění k užití materiálů je úplatné, jaká je výše sjednané odměny a současně žádám o poskytnutí smlouvy, která byla dle sdělení České

televize ze dne 5. 12. 2022, č.j. LP 2722/2022 uzavřena mezi Českou televizí a spolkem Sodales Solonis, z.s.“

(Dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt přípisem ze dne 20. 12. 2022, č. j. LP 4280/2022, vyrozuměl žadatelku s odkazem na ustanovení § 14 odst. 7 písm. c) InfZ o prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o 10 dní s odůvodněním, že k vyřízení žádosti je nezbytná konzultace s jinou složkou povinného subjektu, která má závažný zájem na předmětu žádosti (zde Televizní studio Ostrava).

[3] Rozhodnutím ze dne 2. 1. 2023, č.j. LP 2722/2022, povinný subjekt žadatelčinu žádost odmítl s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 InfZ. V odůvodnění povinný subjekt uvedl, že poskytnutím požadovaných informací by právnická osoba, spolek Sodales Solonis, z.s., byla dotčena touto žádostí (dále také „dotčená osoba“). Povinný subjekt dotčenou osobu v rámci vyřizování předchozí žadatelčiny žádosti vyrozuměl s tím, zda s poskytnutím obdobných informací souhlasí, přičemž tento souhlas dotčená osoba výslovně neudělila. Povinný subjekt dále uvedl, že požadovaná smlouva obsahuje ujednání, dle kterého jsou informace obsažené ve smlouvě považovány za důvěrné a žádná ze smluvních stran není oprávněna bez předchozího písemného souhlasu druhé strany informace ze smlouvy vyplývající poskytovat třetím osobám. Povinný subjekt uvedené rozhodnutí žadatelce doručil dle § 19 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, neboť v období od 31. 12. 2022 do 2. 1. 2023 nebylo z důvodu mimořádné výluky systému datových schránek možné rozhodnutí doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do žadatelčiny datové schránky. Rozhodnutí bylo žadatelce doručeno dne 9. 1. 2023.

[4] Žadatelka uvedené rozhodnutí napadla odvoláním ze dne 17. 1. 2023, které bylo povinnému subjektu doručeno dne 18. 1. 2023. Povinný subjekt uvedené odvolání postoupil společně s úplným spisovým materiálem dne 2. 2. 2023 Úřadu. Dne 17. 3. 2023 žadatelka učinila k Úřadu podnět k přijetí opatření jeho nečinnosti v odvolacím řízení. Tento podnět byl konzumován vydáním rozhodnutí ze dne 30. 3. 2023, č.j. UOOU-00599/23-2, jímž bylo rozhodnutí povinného subjektu ze dne 2. 1. 2023, č. j. LP 2722/2022, zrušeno a věc vrácena povinnému subjektu se závazným právním názorem k novému projednání.

[5] Dne 18. 4. 2023 pod č.j. LP 4280/2022 byla dotčené osobě zaslána výzva k vyjádření se k žadatelčině žádosti s tím, že povinný subjekt uvedl, že neshledal žádný ze zákonných či faktických důvodů pro odmítnutí žádosti. I přes smluvní ujednání v dané smlouvě povinný subjekt by poskytl informace, které se uveřejňují dle InfZ. Povinný subjekt žadatelce poskytl lhůtu 3 dnů ode dne doručení výzvy k vyjádření. Dne 19. 4. 2023 zaslala dotčená osoba prostřednictvím předsedy Jana Šinágl vyjádření. V tomto vyjádření uvedla následující: „Vážená paní Havlová, děkuji Vám. Dovoluji si požádat o kopii zasláního Agentuře MM. Mohu očekávat další z mnoha trestních oznámení, z důvodů “nezákonného obohacení cizím dílem”. Nepředpokládám, že by zákon umožňoval ČT používat díla bez finanční úhrady. Pokud by Sodales Solonis z.s. částku odmítl a ČT vyhověla, nepochybně by Agentura MM měla další důvod k pokračování šikany mé osoby, trvající už roky. To vše za svobodu slova a právo na informace o veřejných osobách“.

[6] Povinný subjekt dne 6. 6. 2023 vydal rozhodnutí č.j. LP 2722/2022, jímž žadatelčinu žádost odmítl z faktického důvodu spočívajícího ve zneužití práva na informace. Povinný subjekt ve svém rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení, a obdobně jako ve výzvě

ze dne 18. 4. 2023, č.j. 4280/2022, zopakoval, že neshledal, že by v daném případě bylo možné aplikovat některý z InfZ vymezených důvodů pro odmítnutí žádosti, avšak dospěl k závěru, že žadatelka svého práva zneužívá s šikanózním úmyslem, k čemuž odkázal na vyjádření dotčené osoby ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2022, č.j. 21 Co 225/2022-110. Povinný subjekt uvedl, že jednání žadatelky popsané v citovaném usnesení vůči předsedovi spolku Sodales Solonis z.s. nesměřuje k výkonu veřejné kontroly, ale je součástí šikanózního postupu ve spolupráci s Agenturou NM Praha, s.r.o., jejímž jednatelem je jeden z žalobců ve výše citovaném usnesení. Podle povinného subjektu je účelem podání žadatelčiny žádosti ryze soukromoprávní zájem, k čemuž InfZ neslouží.

[7] Žadatelka napadla uvedené rozhodnutí dne 21. 6. 2023 odvoláním, ve kterém namítá, že její žádost nesměřuje vůči konkrétní fyzické osobě, nýbrž vůči spolku Sodales Solonis z.s. Žadatelka dále namítá, že povinný subjekt neodůvodnil, z čeho vyplývá, že dotaz směřující ke kontrole hospodaření povinného subjektu s veřejnými prostředky představuje šikanózní výkon práva na informace. Žadatelka považuje rozhodnutí povinného subjektu za nepřezkoumatelné, a proto navrhuje, aby Úřad přistoupil k vydání tzv. informačního příkazu. Povinný subjekt uvedené odvolání společně s úplným spisovým materiálem postoupil dne 17. 7. 2023 Úřadu.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[8] Otázku příslušnosti Úřadu k vedení odvolacího řízení v předmětné věci již Úřad vyslovil ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 30. 3. 2023, č.j. UOOU-00599/23-2, na které tímto odkazuje. V uvedeném případě nedošlo k právnímu ani judikatornímu vývoji, který by zapříčinil změnu věcné příslušnosti k rozhodování v odvolacím řízení dle InfZ. Úřad je tak s odkazem na ustanovení § 20 odst. 5 InfZ nadřízeným orgánem povinného subjektu.

III.

Věcné posouzení

[9] Odvolání je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatel domáhá.

[10] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek (tvrzení) uvedených v odvolání.

[11] Odvolání je důvodné.

Právní rámec

Ke zneužití práva na informace jako faktického důvodu pro odmítnutí žádosti před účinností dílčí části novely č. 242/2011 Sb., tj. do 31. 12. 2022

[12] K aplikaci faktického důvodu pro odmítnutí žádosti spočívajícího ve zneužití práva na informace může povinný subjekt přistoupit tehdy, vyhodnotí-li určitou žádost jako zneužití subjektivního veřejného práva na informace. Je však nezbytné, aby každou takovou žádost hodnotil **individuálně**. Jde o *ultima ratio*, a proto musí být princip zneužití práva uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými

principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74 a rozsudek téhož soudu ze dne 1. 4. 2022, č.j. 1 As 96/2021-43). Nelze *a priori* o každém žadateli říct, že jakákoli jím podávaná či jiná procesní aktivita má charakter zneužití práva na informace. Uvedené však nevylučuje zkoumání kontextu podané žádosti, zohlednění všech dalších žadatelem podávaných žádostí, tedy hledání určitého jednotlicího šikanózního úmyslu (cíle) na straně žadatele, **vždy je však nutné tento kontext zasadit a propojit s konkrétní vyřizovanou žádostí**. V praxi jsou obvykle za takové šikanózní žadatele považováni žadatelé, kteří podávají velké množství žádostí nebo kteří se opakovaně domáhají poskytnutí velkého množství informací. K označení žadatele jako osoby zneužívající právo na informace však tyto znaky nelze považovat za dostačující, neboť zákon množství informací ani podávaných žádostí jednotlivými žadateli nelimituje. Obecně proto lze říci, že o zneužití práva na informace půjde jen tehdy, jestliže k tomuto „množstevnímu“ aspektu přistoupí i určitý další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva. Může se jednat např. o podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí, o snahu „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty, neúčelné podávání stížností podle § 16a InfZ v situacích, v nichž již žadatel informace získal, byť po lhůtě, opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů (např. úhrady za poskytnutí listinných kopií, u nichž není spor o množství ani výši úhrady), bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě (nejde-li o případy, kdy je zjevné, že žadatel chce s informacemi dále elektronicky „pracovat“), bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací či tematicky zcela zjevně nesmyslné otázky. Tyto znaky však samy o sobě nestačí, aby bylo možné vyhodnotit podanou žádost jako zneužití práva na informace. **Aby se bez dalšího jednalo o „zneužití práva na informace“, musí přistoupit i „úmysl“ směřující k popření smyslu práva na informace (právo je realizováno za jiným účelem, než je získání informace)**. Tento úmysl je nutné nejen tvrdit, ale též adekvátně doložit (prokázat, odůvodnit). **Správní soudy obecně odmítají posuzování důvodu podání žádosti ze strany povinných subjektů** (viz bod 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36), **jen výjimečně připouštějí jeho zohlednění v případě uvažovaného zneužití práva na informace** (k tomu srov. s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, a dále též FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 769-775).

K přezkoumatelnosti správního rozhodnutí

[13] Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu dále nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003–75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002–24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006–63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem

soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006–36).

Aplikace na předmětný případ

[14] Předně je třeba uvést, že zneužití práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti, přičemž takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené. Vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním. Před tímto chováním chrání právní systém obecně, zneužití práva totiž nikdy nemůže vést k dosažení „výsledku“, který zákon pro určité, nikoliv zdánlivé, chování subjektu předpokládá (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 107/2004–48; Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184–185).

[15] Samotné právo na informace stojí na principu, že je zásadně nutné poskytnout veškeré požadované informace, ledaže tomu brání opravdu závažné důvody převažující nad tímto právem. InfZ vyjímá z informační povinnosti ty informace, u nichž převažuje zájem na neposkytování, zejména proto, že jsou chráněny jinými základními právy (typicky právo na soukromí).

[16] Zákaz zneužití práva je ovšem prostředkem *ultima ratio*, a proto má být použit pouze ve zcela výjimečných situacích. Může se jednat např. o tzv. šikanózní jednání, jímž by měl žadatel v úmyslu poškodit dotčenou osobu, či o kverulační jednání s cílem paralyzovat úřední činnost povinného subjektu. Vždy však půjde o uplatňování nanejvýš restriktivního přístupu a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se nejvíce střetává (usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 70/2008–74). V souvislosti se zákazem zneužití je nutno brát v úvahu, že k odmítnutí poskytnutí informací pro zneužívající povahu žádosti dochází až po vyhodnocení její důvodnosti (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012–62).

[17] Pokud se nejedná o na první pohled patrné či excesivní zneužití práva (zjevná šikana, vedení sporů pro spory, mstění se „veřejné moci“, snaha o ochromení činnosti povinného subjektu apod.), předchází odmítnutí poskytnutí informace pro zneužití práva řada myšlenkových operací souvisejících s poměřováním hodnot (jsou-li zde) stojícím proti právu na poskytnutí konkrétní informace. Obecně je při poskytování informací pro povinný subjekt stěžejní otázka „jaké informace“ požaduje žadatel poskytnout, nikoliv „kdo je oním žadatelem“. Informace, které povinný subjekt poskytuje, jsou totiž zpravidla i zveřejnitelné všem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č.j. 1 As 96/2021–43).

[18] Úřad posouzením napadeného rozhodnutí a řízení, jež předcházelo jeho vydání společně s povahou odepřených informací, které mu povinný subjekt postoupil společně se spisovou dokumentací dospěl k závěru, že se nelze ztotožnit s učiněným závěrem povinného subjektu, dle kterého žadatelka svého ústavně zaručeného práva na informace zneužívá. Jak Úřad uvedl výše, zneužití práva je *ultima ratio* a musí být uplatňováno nanejvýš

restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty. Aby bylo lze přisvědčit závěru povinného subjektu stran zneužití práva na informace je nezbytné, aby tvrzené zneužití bylo nejen náležitě a konkrétně odůvodněno, ale též prostřednictvím příslušných skutkových zjištění a dotčených podkladů podloženo a prokázáno. Bez řádného prokázání, že žadatel prostřednictvím žádosti o poskytnutí informací právo na informace zneužívá, nebude lze odmítnutí žádosti přisvědčit.

[19] Povinný subjekt tvrzené zneužití práva opírá o vyjádření dotčené osoby k žadatelčině žádosti a o usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2022, č.j. 21 Co 225/2022-110, ve kterém soud přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že žalobci, jedním, z nichž byla žadatelka, podáváním žalob proti předsedovi dotčené osoby, Janu Šináglovi, jako fyzické osobě, své právo zneužívají. K tomu je třeba dodat, že spor vedený před Krajským soudem v Praze se netýkal zneužití práva na informace, ale šlo o náhradu nemajetkové újmy. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že spor řešený Krajským soudem v Praze nijak nesouvisel s výkonem práva politického, jímž je mj. i právo na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Nadto ani dotčená osoba v zaslaném vyjádření k žadatelčině žádosti ani povinný subjekt v napadeném rozhodnutí neuvedly konkrétní skutečnosti vedoucí k přesvědčivému závěru, že žadatelka prostřednictvím podané žádosti právo na informace zneužívá. Dotčená osoba pouze uvedla: „*Mohu očekávat další z mnoha trestních oznámení, z důvodů „nezákonného obohacení cizím dílem“*“ a blíže již neuvedla, v čem konkrétně spatřuje v žadatelčině žádosti a v požadovaných informacích zneužití práva. Povinný subjekt tak v posuzované věci vyšel pouze z vyjádření dotčené osoby a nerozlišujícím způsobem odmítl žádost en bloc bez jakékoliv úvahy o tom, zda poskytnutí, byť i části, informací, povede k porušení smyslu a účelu zákona, případně jeho obcházení, resp. zda i část poskytnutí informací má potenciál způsobit dotčené osobě újmu. Především však povinný subjekt zcela rezignoval na posouzení, zda některé požadované informace či informace obsažené v požadované smlouvě nejsou chráněny jinými právy (zejména ochrana osobních údajů), které právo na informace na pomyslné misce vah převáží (proto je nepůjde poskytnout a ani dojít k použití zákazu zneužití práva). Zneužití práva je až poslední možnost, pro kterou povinný subjekt může informací odmítnout, ledaže jde o výjimečnou situaci a o na první pohled zcela zjevné zneužití práva. O takovou situaci se však v předmětném případě nejedná.

[20] V případě první části žádosti ve znění: „*Žádám o poskytnutí informace, zda poskytnutí oprávnění k užití materiálů je úplatné, jaká je výše sjednané odměny...*“ se jedná o informace vypovídající o hospodaření povinného subjektu s veřejnými prostředky, přičemž § 8a ani § 8b InfZ se v uvedeném případě neuplatní, jelikož příjemcem veřejných prostředků není fyzická, nýbrž právnická osoba, která ochrany osobních údajů nepožívá, neboť již z povahy věci osobní údaje nemá. K poskytnutí uvedené informace proto nebrání žádný ze zákonem stanovených důvodů, což ostatně uvedl povinný subjekt ve své předchozí výzvě k vyjádření zaslané dotčené osobě, a dále i v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[21] Pokud jde o druhou část žádosti ve znění: „*...a současně žádám o poskytnutí smlouvy, která byla dle sdělení České televize ze dne 5. 12. 2022, č.j. LP 2722/2022 uzavřena mezi Českou televizí a spolkem Sodales Solonis, z.s.*“, Úřad prověřením odepřené informace ve formě, která byla Úřadu poskytnuta, shledal, že požadovaná smlouva prokazatelně obsahuje osobní údaje, které požívají ochrany. Jedná se zejména o vlastnoruční podpisy, které jsou projevem osobní povahy, jež představují výjimku z poskytnutí informací dle InfZ. Pokud povinný subjekt zastává tvrzení, že za běžné situace neshledal důvod k odepření

informací z důvodů podle § 7 až § 11 InfZ, pak v uvedeném případě ničemu nebrání, aby požadovanou smlouvu poskytl v souladu s ustanovením § 12 InfZ, tj. v úplné neanonymizované podobě **s výjimkou vlastnoručních podpisů obou smluvních stran**. V tomto ohledu povinný subjekt v požadované smlouvě znečitelní pouze ty údaje, které zákonné ochraně skutečně podléhají, přičemž ostatní údaje žadatelce poskytne.

[22] S ohledem na výše uvedené Úřad shledal napadené rozhodnutí nezákonným, neboť skutková podstata zneužití práva na informace žadatelkou nebyla v předmětné případě nade vší pochybnost odůvodněna ani prokázána. Vyjma vlastnoručních podpisů obsažených v požadované smlouvě, jež požívají zákonem stanovené ochrany, Úřad neshledal žádný zákonný ani judikaturou uznaný faktický důvod pro odmítnutí žadatelčiny žádosti.

IV. Závěr

[23] Úřad na základě posouzení všech relevantních skutečností shledal žadatelčino odvolání důvodným, neboť napadené rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

[24] Vzhledem k tomu, že Úřad neshledal žádný důvod pro odmítnutí žadatelčiny žádosti, postupoval podle § 16 odst. 4 InfZ, ve znění účinném do 31. 12. 2022, přičemž napadené rozhodnutí povinného subjektu výrokem I. zrušil a řízení zastavil a výrokem II. přikázal povinnému subjektu požadovanou informaci žadatelce poskytnout.

[25] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

Poučení

I. Proti rozhodnutí ve výroku I. se podle ustanovení § 16 odst. 4, ve znění účinném do 31. 12. 2022, a § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat.

II. Proti rozhodnutí ve výroku II. se podle ustanovení § 16 odst. 4, ve znění účinném do 31. 12. 2022, InfZ nelze odvolat.

Praha 19. července 2023

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. Mgr. Jana Gavlasová, advokátka, Západní 449, 253 03 Chýně, ID DS: hczhnnn
2. Česká televize, Na Hřebenech II 1132/4, 140 70 Praha 4, ID DS: weeab8c
3. Sodales Solonis z.s. (dotčená osoba), Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, ID DS: u2zs3bk